

tohoto stanoviti i tresty podle §§ 7 a 11 cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. Obdobný zákaz mohl tedy vydán býti také v případě, o nějž tu jde.

Stížnost je tedy ve všech směrech bezdůvodná a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 4346.

Státní zaměstnanci: * Požitky ve smyslu § 146 služ. pragmatiky jsou nejen služné, nýbrž veškeré platy, které ten který úředník z poměru služebního dostává (služné, místní přídavek, drahotní přídavky, nouzové výpomoci atd.).

(Nález ze dne 22. ledna 1925 č. 935).

V ě c: Jan Č. v Brně proti vrchní disciplinární komisi při ministerstvu zemědělství o zkrácení služebních požitků po dobu suspense.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Disciplinární komise při zsp-é v Brně dne 19. května 1922 usnesla se na tom, aby st-l jako státní sklepní inspektor v Brně byl ze služby suspendován, aby mu byly služební požitky po dobu suspense zkráceny na $\frac{2}{3}$ a aby proti němu zavedeno bylo disc. vyšetřování, které však bude odpočívati až do skončení trestního řízení soudního.

Jednajíce o opětovném rozkladu st-lově zmíněná disc. komise setrvala dle svého usnesení ze 7. prosince 1923 na názoru, že dle § 146 služ. pragm. se omezení služ. požitků vztahuje na veškeré služební požitky, tedy i na drahotní a jiné mimořádné přídavky.

Odvolání z usnesení tohoto st-lem podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím s tím odůvodněním, že dle § 146 služ. pragm. může úředník pro dobu suspense omezen býti až na $\frac{2}{3}$ svých platů, t. j. v e š k e r ý c h p o ž í t k ů, ježto zákon tu užívá výslovně označení »platy«, t. j. veškeré požitky na rozdíl od »služného« v § 93 lit. c) služ. pragmatiky.

O stížnosti uvažoval nss:

Není sporu o tom, že úředník, který byl usnesením disc. komise dle § 145 služ. pragm. zbaven úřadu, může býti dle § 146 služ. pragm. výrokem téže komise disc. omezen až na dvě třetiny svých požitků. Spornou jest otázka, zda ono omezení vztahuje se pouze na služné aneb týká-li se také místních přídaveků a veškerých ostatních příplatků. —

Zákon v § 146 služ. pragm. užívá výrazu »požitky« (Bezüge). Co je rozuměti pod výrazem tím, praví § 45 služ. prag., který za požitky patřící definitivně ustanovenému úředníku pokládá nejen služné, ale i aktivní aneb funkční přídavky; také § 93 jednající o disc. trestech mluví pod lit. b) o vyloučení z postupu do vyšších p o ž í t k ů (Bezüge), pod lit. c) o snížení s l u ž n é h o (Gehalt) rozeznáváje takto podstatně mezi služným a požitky.

Hledí-li se k tomu a uváží-li se, že zákon ze 7. října 1919 č. 541 Sb. upravující poměry a požitky státních zaměstnanců (viz čl. X) jedná v čl. I. o služném, v čl. II. o činovních resp. místních (dříve činnostních) přídavcích, v čl. IX. o měsíčních drahotních přídavcích resp. o mimořádné výpomoci, tedy zřejmě rozlišuje služné od ostatních platů, které státnímu zaměstnanci poskytnuty jsou, dlužno za to míti, že výraz »požitky« jest pojmem širším nežli výraz »služné« a že pod výrazem »po-

žitky« rozuměti sluší nejen služné, nýbrž veškeré platy, které ten který zaměstnanec státní z poměru služebního dostává (činovní, místní, drahotní přídavky, mimořádné výpomoci a jiné).

Je-li tomu tak, pak vztahuje se ustanovení § 146 služ. pragm. nejen na služné, nýbrž i na veškeré ostatní platy toho kterého státního zaměstnance a nelze shledati, že by nař. rozhodnutí odporovalo zákonu.

Z uvedených úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4347.

Cestovní pasy. — Administrativní řízení: Ve věci cest. pasů není rozhodnutí župního úřadu třeba souhlasné s rozhodnutím úřadu okresního konečné.

(Nález ze dne 23. ledna 1925 č. 932.)

Prejudikatura: Boh. 3261 adm.

Věc: Vilém P. v Nitře (adv. Dr. Ěm. Pollak z Prahy) proti župnímu úřadu v Nitře o vydání cestovního pasu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Podáním ze 17. října 1923 žádal st-l o obnovení svého cestovního pasu, vydaného dne 10. června 1922, jehož platnost dne 10. června 1923 uplynula. Rozhodnutím okresního úřadu v Nitře z 13. listopadu 1923 byla žádost zamítnuta z důvodu, že st-l neopovídá podmínkám kladeným v bodě 5. IV. hlavy nař. min. pro Slov. z 24. června 1921, jmenovitě v ohledu politické spolehlivosti. Odvolání podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z 18. ledna 1924 z důvodů I. stolice. Další odvolání k ministru pro Slov. odmítl též úřad výnosem z 20. února 1924 jako nepřipustné odvolav se na § 2 zák. čl. XX z r. 1901.

O stížnosti podané do rozhodnutí župního úřadu z 8. ledna 1924, uvážil nss takto:

Vydávání cestovních pasů upraveno jest na území slovenském zák. článkem VI. z r. 1903, pokud nebyl změněn nebo doplněn normami republiky čsl. Podle § 6 cit. zák. článku poslední instancí v záležitostech tohoto druhu jest min. vnitra. Na tomto ustanovení nebylo nic změněno předpisy, vydanými republikou čsl., totiž nař. z 22. prosince 1918 č. 87 Sb., z 18. ledna 1919 č. 46 Sb., z 9. června 1921 č. 215 Sb., § 144 zák. z 28. července 1921 č. 269 Sb a zejména ani nař. z 22. prosince 1922 č. 385 Sb., jehož § 1 lit. E. č. 1 přenesena byla pouze v I. instanci kompetence s úřadů uvedených v § 6 zák. čl. VI. na okresní úřady.

V daném případě věc nebyla vyřešena ministrem jako poslední správní instancí a byla tudíž stížnost nepřipustná podle § 5 zák. o ss. Ze správních spisů jest však patrné, že nedostatek ten přiveden byl župním úřadem, jenž odvolání podané st-lem k ministru pro Slov. odmítl jako nepřipustné. Žal. úřad se ovšem domnívá, že jest k tomuto postupu oprávněn dle předpisu § 2 zák. čl. XX. z r. 1901, v němž uvedeno, že proti rozhodnutí II. stolice, jež věcně souhlasí s nálezelem instance první, není zpravidla přípustné odvolání další. Leč po té stránce vyslovil již nss v nálezu Boh. 3261 adm. právní názor . . . , že zákonem o nss pozbyly účinnosti předpisy §§ 2 a 3 zák. čl. XX z r. 1901 o apelaci a re-